

5. Katehetsko popotovanje po Iberskem polotoku (1972)

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Jasno je bilo, da oče ni bil povsem zadovoljen s tem, da je v zadnjih mesecih o Bogu spregovoril zgolj nekaj sto fantom in dekletom.

Številčno je to pomenilo bore malo v tistem kritičnem trenutku zgodovine, ko je hudič po svetu sejal ljuljko in ko je marsikdo izmed tistih, ki bi morali na ves glas oznanjati resnico, ostal zaprtih ust. Nevednost, pomanjkanje verske izobrazbe, je bila glavni vzrok za zmote v mišljenju in ravnanju. Nujno je bilo torej treba prebuditi množice, obilno razširiti nauk na vse strani, da bi prenehala zmeda, ki je vladala vsepovsod.

Poleti 1972 je v Civenni dozorel načrt za apostolsko akcijo. Ko ga je nekaj tednov pozneje nekdo javno vprašal, katera je njegova največja skrb, je oče brez oklevanja odgovoril:

Skrbi običajno nimam. Zaposlitev pa precej: eno za drugo. Ure ne nosim, ker je ne potrebujem; ko končam eno reč, v miru začnem z drugo. Toda vélika zaposlitev mojega življenja in moje duše je ljubiti Cerkev, saj ima ta mati toliko nezvestih otrok, ki z

dejanji dokazujejo, da je nimajo radi. Ti in jaz morava zelo ljubiti Cerkev in papeža.^[1]

Padla je odločitev o novem »katehetskem popotovanju«, kot ga je poimenoval oče.^[2] Načrt je bil sicer zasnovan optimistično, toda pri njegovi izvedbi se računi niso izšli. Množična udeležba je daleč preseгла pričakovanja organizatorjev glede števila srečanj in predvidenih prostorskih zmogljivosti. Po programu naj bi ustanovitelj prepotoval Iberski polotok po dolgem in počez ter se ustavil v ključnih krajih, kjer bi se lahko zbrali ljudje, ki so bili v stiku z apostolskim delom Opus Dei.^[3] Začelo naj bi se v Pamploni, saj bi kot veliki kancler Univerze v Navari moral biti tam navzoč na neki pomembni akademski prireditvi v začetku oktobra.

Ampak – so pomislili na očetovo zdravstveno stanje? V povzetku njegove zdravstvene zgodovine najdemo poleg laboratorijskih izvidov zgolj strnjene opazke: »9. 10. 1972 pregled v Pamploni. Počuti se dobro.« To je bilo v dneh na začetku popotovanja. Na koncu njegovega bivanja v Španiji je sledil ponovni pregled in zabeležba: »22. 11. 1972 na pregledu v Barceloni. Imel je rinitis in faringitis. Sicer se počuti zelo dobro kljub delovnim naporom, ki jim je bil podvržen v teh dveh mesecih.«^[4]

Če vzamemo statistične podatke, je oče vsak dan v povprečju imel tri do štiri srečanja z večjim številom udeležencev, marsikdaj jih je bilo po več tisoč. Poleg tega je sprejemal tudi manjše skupine in družine, ki so ga čez dan lahko obiskale ob katerikoli uri. Skupno je njegove kateheze poslušalo več kot sto petdeset tisoč duš. To pastoralno potovanje je

očetovo telesno vzdržljivost dobesedno postavilo na preizkušnjo. A ker se ni pritoževal, niti ni govoril o svojem zdravstvenem stanju, niti ni kazal najmanjšega znaka izčrpanosti, so vsi soglašali, da oče – tako nasmejan, prilagodljiv in vedno pripravljen ustreči – najbrž z zdravjem ni imel posebnih težav. Da bi si ustvarili vsaj posreden vtis o njegovem telesnem počutju, si lahko preberemo, kar je deset dni po koncu popotovanja iz Rima napisal španskemu vikarju: ***Mislim, da moraš biti zelo utrujen po tem garanju in dveh mesecih potovanj po vsem polotoku.***^[5] In svetoval mu je, naj gre za nekaj časa na oddih v kak miren kraj.

Sam pa niti za hip ni pomislil, da bi si privoščil počitek. Ko se je vrnil v Villo Tevere, ga je na njegovi mizi pričakalo pismo kardinala Villota z izrecno zahtevo, naj mu poda zagotovilo, da člani Opus Dei, ki

delajo na Svetem sedežu, spoštujejo službeno tajnost. V nasprotju z optimizmom, ki ga je čutiti v novembrskem zdravniškem poročilu, se štiri tedne pozneje na lepem pojavijo nepričakovani podatki in simptomi: visoka hitrost sedimentacije krvi, zmanjšano število eritrocitov, motnje v delovanju ledvic, nagnjenost k povečani vsebnosti sečnine v krvi itd.

^[6] Zaradi naporov pri njegovem pastoralnem delu je organizem sicer z zakasnitvijo, toda neizprosno plačeval svoj davek. Ne v obliki bliskovitih sprememb, pač pa s pešanjem življenjskih moči.

* * *

Četrtega oktobra je oče iz Francije prispel v Pamplono, da bi se od tam pognal na svoje apostolsko popotovanje. Predtem je v Lurdu to katehetsko odpravo zaupal Marijinemu varstvu. Prvo srečanje z

večjo skupino ljudi je imel 6. oktobra. V vzdušju veselja ter ob preprostem in prisrčnem slogu očeta, ki je bil pripravljen odgovarjati na vsakovrstna vprašanja, so se tista srečanja spreminjala v družinsko kramljanje. ***Prišel sem poklepetat, o čemer boste želeli***, je dejal na začetku. ***Nimam namena, da bi vam tule pridigal. Zato je bolje, da se vi opogumite in načnete teme, ki vas zanimajo.***^[7] Ko je bil led prebit, se je usul plaz vprašanj: »Oče, kako se začuti poklicanost v Opus Dei?« je želel vedeti neki mladenič. »Kaj pa glede naših staršev?« je v besedo poseglo dekle. »Oče, precej nas prihaja s podeželja ...«

Sedmega oktobra je predsedoval slovesnosti, na kateri so častni doktorat prejeli trije ugledni profesorji: Paul Ourliac iz Toulousa, markiz de Lozoya z Univerze v Madridu in Erich Letterer iz Tübingena. V svečanem vzdušju, h

kateremu je pripomogel ceremonial v latinščini in akademska oblačila, so bile podeljene doktorske insignije: baret, prstan, knjiga in diploma. Prireditve se je zaključila z govorom velikega kanclerja.^[8]—

V tistih dneh je Društvo prijateljev Univerze v Navari imelo občni zbor. Da bi se zahvalil za njihovo požrtvovalnost in gmotno podporo, brez katere Univerze v Navari ne bi bilo, se je oče želel srečati z njimi. Pozdravil je profesorje, uslužbence, čistilke in podporno osebje; v nedeljo, 8. oktobra, pa je imel srečanje s člani Dela ter z množico sodelavcev iz Navare in bližnjih pokrajin. Oče je imel vtis, da so nad dogajanjem po svetu in v Cerkvi zaskrbljeni:

Ali ni res, da kadar se vernik obrne na duhovnika, želi na ta način najti srčnost, jasnost in nasvet? Velikokrat prihajajo z dobrim namenom, lačni,

željni pomoči za nadaljnjo pot, a ne najdejo nasveta, niti srčnosti, niti vere, pač pa le dvom in temo. In nočem misliti, da bi to bilo res. Nočem! Prosímo vsi skupaj, da do tega ne bi prišlo.^[9]

Desetega oktobra se je namenil v Bilbao in prenočil v domu duhovnih vaj Islabe, kjer je nato sprejemal obiske v manjših skupinah, že na dan svojega prihoda pa je imel klepet z lepim številom duhovnikov. Oče jim je razkril svoje srce. Govoril jim je o številnih problemih na področju pastorage, liturgije, predvsem pa o ljubezni, ki naj bi jo gojili do vseh svojih bratov duhovnikov vsega sveta:

Velikokrat smo slišali, da duhovnik ne gre sam v nebesa niti se ne pogubi sam [...]. Pomagajmo torej duhovnikom priti v nebesa, saj je to dolžnost pravičnosti. Ne bomo pa jim pomagali, če naperimo bodice kakor

jež. Do njih je treba biti ljubezniv, treba se je premagati. Ne zapirajmo se v skupine, temveč jih sprejemajmo odprtih rok. Naj vidijo, da jih ljubimo z dejanji![10]

Z veseljem se je spominjal svojega službovanja v podeželskih župnijah, kamor je bil poslan kmalu po duhovniškem posvečenju v Zaragozi; in pokleknil je vpričo vseh navzočih duhovnikov, da bi pred slovesom od njih prejel skupni blagoslov.

V šoli Gaztelueta se je zbralo na stotine mater in očetov tamkajšnjih učencev. Spregovoril jim je o izobraževanju otrok in o vzgojnem delu staršev. Kajti ***ni dovolj spraviti otroke na svet, to počnejo tudi živali***, jim je dejal. Treba jih je vzgajati in pripraviti pot za njihovo vero. V zvezi s tem je z njimi delil, kar mu je malo prej povedal neki fant:

Oče, imam prijatelja, ki se sprašuje, zakaj so nas že od otroštva učili o katoliški veri, češ da bi nas morali učiti o vseh religijah ... Jaz pa sem mu z vso iskrenostjo odvrnil: Sin moj, povej temu svojemu prijatelju, da mu ob njegovem rojstvu mama ne bi smela – oprostite – ponuditi prsi, ampak deteljo, seno in ječmen ... zraven pa še prsi, tako da bi lahko izbiral.^[11]

Od 13. do 30. oktobra je bil v Madridu. Zjutraj in popoldne so se vrstila srečanja po šolah in študentskih domovih. Najbolj množični so bili dogodki v dvorani šole Tajamar v okolišu Vallecas. V letih druge španske republike je Jožefmarija ničkolikokrat prehodil tiste odročne predele, ko je obiskoval bolnike, spovedoval otroke in otiral solze prenekateremu nesrečniku. Čez čas so njegovi sinovi začeli z organiziranim poukom za otročad te mestne četrti. Sedaj pa so namesto

hlevov kmečkega posestva, v katerih so pred leti uredili učilnice, tam stale moderne stavbe šolskega centra, ki se je lahko kosal z najboljšimi madridskimi šolami. Prostorna slavnostna dvorana šole Tajamar je bila pretesna za množice, ki so se tam zbirale. Srečanja, ki so potekala v tej nabito polni dvorani, je oče poimenoval »klepeti« (tertulias), ker je šlo za pogovor, se pravi za spraševanje in odgovarjanje. Tak pristop je že od nekdaj uporabljal pri katehezah za otroke, pristop vprašanj in odgovorov.

Oče ni imel niti pridige niti nagovora, preprosto je kramljal z občinstvom, pa čeprav je bilo navzočih več tisoč ljudi. Njegova beseda in pričujočnost sta množico na čudovit način spreminjali v majhno skupinico. Če pa je po pozornem poslušanju dvorano zajel bučen aplavz, se je oče pritoževal: ***Zaploskali ste, a meni to ni všeč. Kajti če bi nas kdo gledal,***

bi pomislil, da je tole nekakšna množica, v resnici pa smo družina, zelo povezana družina.[12]

Klepeti so se ponavadi začenjali tako, da je oče povedal nekaj besed o kakšni aktualni temi ali se navezal na nedavne vsebine svojega duhovnega branja. Zadnji dan bivanja v Madridu je takoj po prihodu v dvorano v Tajamarju dejal: ***O vas in o meni pravi sv. Pavel, da mora naš pogovor biti v nebesih, in prav to bomo počeli v tem času, ko smo skupaj.*** V odgovoru na eno od vprašanj jih je spodbudil k premišljevanju Gospodovega življenja:

Pomisli na njegova tri leta javnega življenja. Pomisli na trpljenje, na križ, ki je bil največja sramota. Pomisli na Kristusovo smrt, na njegovo vstajenje. Pomisli na tiste klepete, ki jih je imel Gospod, zlasti po vstajenju, ko [...] je govoril o

mnogih rečeh, o vsem, kar so ga učenci spraševali. Tukaj ga poskušamo malce posnemati, kajti vi in jaz smo Gospodovi učenci in želimo si izmenjati vtise: imamo klepet. Pomisli na njegov vnebohod.

[13]

Očeta so vozili sem in tja, od klepeta do klepeta. Med potjo v avtu je ponavadi vprašal: ***Komu bomo govorili?***^[14] Ko je izvedel, ali je šlo za mlade, za družine ali za skupine ljudi vseh starosti, stanov in poklicev, je v mislih zasnoval svoje sporočilo. A največkrat je prevladala spontanost, tako da se je priporočil Svetemu Duhu, preden je odgovoril na zastavljeno vprašanje. Oče ni ovinkaril. O katerikoli z Bogom povezani temi je govoril jasno. Ko je beseda nanesla na to, da nekatere ženske hodijo naokrog tako lahkotno oblečene in mislijo, da bodo s pomočjo razkazovanja uspele »dobiti moža«, je oče hudomušno pristavil,

da bodo na ta način v resnici dobile
le prehlad.^[15]

Pričakovali so ga na Portugalskem;
30. oktobra je došel v Oporto. V
tistih dneh je bil nastanjen v
bližnjem domu duhovnih vaj Quinta
de Enxomil. Oče je bil srečen, a žal
mu je bilo, da ni govoril portugalsko.
V hiši so se vrstile skupine, manjše
ali tudi po sto ljudi, ki so prihajale iz
Oporta, Coimbre ter iz drugih mest:
Braga, Lamego in Viseu. Zjutraj 2.
novembra je nadaljeval pot proti
Coimbri. Tam je obiskal sestro Lucijo,
fatimsko vidkinjo, v karmelu sv.
Terezije; priorici tistega samostana je
dejal: ***Tako Álvaro kot jaz se že
mnogo let vsak dan pri sveti maši
spomniva te predrage skupnosti,
zlasti sestre Lucije. Ona je bila
orodje, ki ga je Gospod uporabil,
da bi Opus Dei začel z dejavnostjo
na Portugalskem.***^[16]

Kakšni dve uri je trajal pogovor. Ob slovesu jim je sestra Lucija izročila nekaj španskih letakov za spodbujanje molitve rožnega venca in izrazila prošnjo, naj jih med nadaljnjim popotovanjem po Španiji razdelijo ljudem. Od tam se je oče odpravil še v en kraj, ki mu je bil pri srcu, v starodavni samostan sv. Klare, kjer v srebrni žari hranijo posmrtno ostanke sv. Elizabete Portugalske. Sklicujoč se na njune skupne aragonske korenine jo je Jožefmarija nagovarjal po domače, rahlo potrkal po grobu in jo imenoval ***moja rojakinja***, Elizabeta Aragonska. Mimogrede ji je priporočil tudi razvoj Dela na Portugalskem.^[17]

Nato ga je pot vodila proti Fatimi. Ko je okrog štirih popoldne prispel do svetišča, ga je na ploščadi nestrpno pričakovalo nekaj skupin, ki so se brž strnile okrog njega. V baziliko niso vstopili, ker je bila ravno maša. Na

očetovo željo so pri prvi postaji križevega pota zmolili en del rožnega venca, potem pa so šli v baziliko. Oče se je nato ustavil še v Kapeli prikazovanj (*Capelinha*), kjer so zmolili »Pozdravljena, Kraljica«, preden so nadaljevali pot proti Lizboni.

Naslednji dan, 3. novembra, je imel v paviljonu kluba Xénon prvo srečanje-klepet za zakonce. Kljub naporom v preteklih tednih se je oče počutil srečnega, kar pomladil se je. Kot je dejal svojim poslušalcem, je med govorjenjem ves čas molil. Bilo je očitno, da je vse navzoče ohranjal v božji navzočnosti in vsi so kot otipljivo stvarnost izkusili, kar jim je duhovnik govoril: da je *Opus Dei čudovit kraj za življenje in za umiranje, brez strahu pred življenjem in brez strahu pred smrtjo.*^[18] Tako je od zore do mraka nadaljeval s svojo katehezo, 6.

novembra popoldne pa je imel let z lizbonskega letališča proti Sevilji.

V Sevilji je oče videl veliko svojih hčera in sinov. Glavno srečanje, ki se ga je udeležilo več tisoč ljudi, pa je bilo organizirano v domu duhovnih vaj Pozoalbero, nedaleč od kraja Jerez de la Frontera. V ta namen so primerno uredili prostor ob hiši, ki se je na eni strani odpiral proti parku tistega posestva. Nekoč je bilo tam poslopje za shranjevanje poljedelskega orodja in prostor, v katerem je nazadnje bila stiskalnica. *El lagar* (stiskalnica) so še vedno imenovali to zunanje dvorišče, ki je bilo zaščiteno z veliko platneno ponjavo. Ne zaradi vročine, marveč zato, ker je pretekli teden, ko je bil oče na Portugalskem, dež z Atlantika pošteno zalil andaluzijsko deželo. V ozadju obsežnega odra, po katerem se je oče lahko sprehajal, medtem ko je nagovarjal pisano množico ljudi z južnega dela polotoka, je steno

krasila tapiserija z geslom: ***Vedno zvesti, vedno veseli, z vso dušo in brez naglice*** [*con alma y con calma*]. To so bile besede zdravice, ki jih je prav tam, v Pozoalberu, izrekel oče 2. oktobra 1968.

Nekega dne ga je pri enem od klepetov mlad fant kar naravnost vprašal o tem geslu. Kaj pomeni izraz »z vso dušo in brez naglice«? Kako to uporabiti v odnosu do Boga?

To pomeni, da je treba biti hraber in napredovati polagoma. Z vso dušo in brez naglice pomeni to: bodi pogumen, vendar ne zaletav.^[19]

Vprašanja so bila najrazličnejša: smisel trpljenja, garanje v službi, bolezen, upornišтво otrok ...

Izmenoma sta stopala v ospredje zdaj nasmeh zdaj resnoba. Včasih pa je oče kar na lepem, ne da bi ga kdo izzval, z vso iskrenostjo odprl svojo dušo. Pokazal jim je, kako moli, in njegove besede so v Pozoalberu

odmevale na poseben način, ko se je navezal na starodavno metodo tlačenja grozdja z nogami:

Postavim se ne v svojo notranjost, ampak nad samega sebe. Pošteno se potlačim: ti nisi nič, ne veljaš nič, ne moreš nič, ne znaš ničesar, nimaš ničesar ... In vendar si tabernakelj Trojice, ker Sveti Duh prebiva znotraj naše duše v milosti ter stori, da naše življenje ni življenje živali, marveč božjega otroka.[20]

Nekdo ga je vprašal, kaj čuti ob pogledu na tolikšno množico svojih otrok, saj je pred leti imel v Delu zgolj kak ducat ljudi. To mu je v spomin priklicalo »prve trenutke« ustanove. Očetu se je zdelo, kakor da po obdobju nemega kina sedaj gleda razkošen barvni film:

Rekel sem vam, tako ste me slišali govoriti velikokrat tudi v težkih trenutkih, da sanjajte in bodo vaše sanje presežene. Kajne? To sem vam

pravil, ko vas je bilo malo. Zdaj vam še enkrat ponavljam isto: sanjajte in vaše sanje bodo vedno presežene.^[21]

Trinajstega novembra je oče krenil proti Valenciji, kjer je ostal do 20. tega meseca. Ne da bi izgubljal čas, se je naslednji dan po prihodu v bližnji dom duhovnih vaj La Lloma znova lotil svoje kateheze.

Spominjal se je tistih prvih potovanj v Valencijo in sprehodov ob obali s fanti svetega Rafaela. Takrat, sredi splošne zmede v državi, ko se je leta 1936 vse podiralo, je oče trdno stal v svojem upanju ter se pripravljaj na širitev Dela v Valencijo in Pariz. Nato je prišla državljanska vojna in apostolska potovanja v povojnem času ... Na misel so mu prišle prve duhovne vaje v Burjasotu; pa El Cubil, tisto skromno visokopritlično stanovanjce, kjer je nekoč prebil ves dan v drgetu in z visoko vročino, odet v neko staro zaveso; ter tiskanje

knjige *Pot* v Valenciji leta 1939. Od takrat je minilo več kot trideset let, toda odmev tistih spominov je bil živo navzoč v njegovi duši.

Pri vходу v La Llomo je bil na skrinji razstavljen izvod *Poti*. Oče je na prvo stran zapisal: **Electi mei non laborabunt frustra. Valentiae, 14-XI-1972.**^[22] Moji izvoljenci se ne bodo trudili zaman. Še vedno je bil mlad. Imel je neverjetno sposobnost apostolskega navdušenja, hiter odziv, da ne bi zaspal na lovorikah, v svojem notranjem življenju pa stalno in čvrsto rast. Njegovi apostolski spomini niso zvođeneli v blagi samovšečnosti, temveč so kipeli v dejanjih zahvale.

Sedemnajstega novembra je posvetil oltar v študentskem domu Alameda. Ob tej priložnosti je tam zapisal:

Kako hrepeneče sem si želel – dolgo časa, pred mnogimi leti –, da bi Opus Dei prišel v to mesto; dokler ni

Gospod svojemu služabniku
velikodušno ugodil, tako da tudi v
tem mestu ima sinove in hčere. Ob
povratku v Valencijo so moje srečno
očetovsko srce preplavila
nepreštevna dejanja zahvale ...[23]

* * *

Vzporedno s katehetskimi klepeti, ki
so bili namenjeni ljudem v svetu, je
oče v krajih, skozi katere ga je vodila
pot, obiskoval nekatere samostane
kontemplativnih redov. Tudi
redovnice so ga želele slišati. Do tega
so imele pravico, saj so z molitvijo
sodelovale pri apostolskem delu
Opus Dei po vsem svetu. Na to je oče
spomnil opatinjo samostana sv.
Jožefa v Allozu v Navari. Iz ljubezni
do duš, ki svoje življenje posvetijo
Bogu v klavzuri, se je duhovnik na
povabilo odzval z velikim veseljem,
kar potrjujejo tudi besede, s katerimi
je nagovoril karmeličanke v Cádiz:

Številni samostani po vsem svetu so povezani z nami s to duhovno vezjo. Z nami delijo svoje duhovne dobrine, ki so ogromne, mi pa jih napravljamo deležne našega apostolskega dela. Zaradi tega se med vami počutim kakor brat med svojimi sestrami.^[24]

Obiskovanje samostanov se je začelo s kramljanjem pri cistercijankah v Allozu, kakor da bi šlo pač še za en klepet več. Za začetek jim je kot pojasnilo, da verniki Opus Dei niso redovniki, povedal, kaj pomeni poklic v Delo: ***poseben božji klic***. Zaradi tega, je še dodal, ***ne rečem, da vam zavidam, kajti moja poklicanost je biti kontemplativen sredi ulice***.^[25] Zatem pa jih je posvaril pred nevarnostjo oslabele redovniške discipline: ***Mati opatinja – srčnost, srčnost, srčnost! Opatinja, srčnost*** [špan. *abadesa, fortaleza*]. In v solzah smeha so redovnice nadaljevale pogovor z očetom.

Medtem ko se je mudil v Madridu, ni mogel, da ne bi šel pozdravit sester avguštink v Kraljevem zavodu sv. Elizabete, kjer je bil nekoč rektor. Tista cerkev je končala v plamenih, toda oltar, pregrada in obhajilna lina za redovnice so v duhovniku vzbujali ganljive spomine.

Omenili smo že dolg očetov razgovor v coimbrskem karmelu. Zatem je v Pozoalberu, nekako oddaljen na podeželju ter nenehno pripravljen na klepete in sprejemanje obiskov, uspel 10. novembra najti prost trenutek za hiter skok v Cádiz, kjer se je oglasil v samostanu bosonogih karmeličank. Med bivanjem v La Llomi je obiskal še z nasadi pomarančevcev obdani karmel v Puzolu. Pri obiskovanju samostanov je bil njegov pozdrav na prvem mestu poklon in zahvala redovnicam za njihovo ljubezen do Cerkve: ***Ve ste zaklad Cerkve.***

Brez vas bi v Cerkvi zavladata suša in ne bi mogli reči: Z veseljem zajemajte vodo iz Odrešenikovih studencev.

Tukaj ve zajemate božjo vodo, da bi mi mogli suho zemljo spreminjati v vrt obilnih pomarančevcev. Brez vaše pomoči ne bi storili ničesar, zato sem prišel, da se vam zahvalim [...]. Bodite tisočkrat blagoslovljene!^[26]

Kot zadnji korak svoje »kateheze po klavzurah« je obiskal klarise v barcelonski četrti Pedralbes. Ko je oče stopil v cerkev, so v pozdrav radostno zadonele orgle. V

govorilnici poleg kapele z

Najsvetejšim jim je priznal, da se je tja prišel učiti, ne pa deliti nauke. Z veliko zbranostjo so ga v tišini

poslušale, ko jim je govoril: ***Ne bo vam manjkalo poklicev, če ne bo mlačnosti, če vas bo razvnemala Ljubezen, kajti Ljubezen dela velike čudeže.***^[27] Čas je minil, kot bi

trenil. Očeta je bilo prijetno poslušati in od časa do časa so se redovnice iz

srca nasmejale. Ob slovesu jih je duhovnik milo prosil, naj za božjo voljo kaj zmolijo zanj, da bi bil dober in zvest v tistih trenutkih nezvestobe.

* * *

Ko je 20. septembra prispel v Barcelono, ga je tam pričakala množica Kataloncev, prišlekov iz drugih španskih regij ter nekaj ljudi iz tujine. Klepeti so se neprekinjeno vrstili celih deset dni: v športnih centrih, dvorana, v domovih duhovnih vaj, gimnazijah in kmetijskih šolah. Svoj prvi obisk je namenil Milostni Materi Božji, zavetnici mesta.

Kot je bilo pričakovati, se je oče navezal na vprašanje o službi in o prizadevanju za boljše izkoriščanje časa pri poslih, da bi spregovoril o tem, kako je delo in poslovne dejavnosti mogoče posvečevati. Ljudem iz tistih krajev, kjer je pogosto v ospredju storilnost, je želel

povedati, da garanje marsikdaj ni nekaj pristno krščanskega, ker se žene zgolj za denarjem in ga spodbujajo dokaj nizki cilji. Klepet v avli poslovne šole IESE je bil ena tistih priložnosti, kjer se je bilo preprosto treba dotakniti tega vprašanja. Dvorana je bila polna profesorjev in podjetnikov, finančnikov in poslovnežev. Ko se je oče prikazal na odru, je imel v rokah knjigo, v kateri je bilo s kosi papirja med listi označenih nekaj mest. Takoj po pozdravu je navzočim priznal svojo popolno nevednost glede denarnih zadev: ***Že če vidim skupaj tri kovance, se mi zvrtili. Nekateri so do vas zadržani, drugi pa o vas, ki se ukvarjate s poslom, širijo govorice. Toda Gospod je tisti, ki podpira vaše delo. Jezus včasih pove kaj zelo zabavnega.***^[28]

Ko je to izrekel, je oče odprl tisto knjigo, Novo zavezo, pri 19. poglavju Lukovega evangelija. Neki mogočnej

je pred odhodom na pot v daljno deželo svojim služabnikom izročil določeno vsoto denarja, da bi z njim trgovali ter bi mu ga ob njegovem povratku vrnili skupaj s sadovi in obrestmi. ***Mar ni to posel? Skromen posel, s kakršnim se vi neradi ukvarjate. A konec koncev gre za posel. In Gospod to pohvali. Tudi jaz ne morem drugače, kot da vas pohvalim.***^[29]

In oče je nadaljeval z opisovanjem poslov, o katerih govorijo evangeliji. Tokrat nam sv. Matej, ***ki se je dobro spoznal na novce***, pove o skritem zakladu. Človek, ki ga najde, ga zopet skrije in brž proda vse, kar ima, da bi lahko kupil tisto polje. To je ***zanesljiv posel***.

Takoj zatem evangelist Matej zapiše priliko o dragocenem biseru; čim ga trgovec z lepimi biseri zagleda, mu poskoči srce. Proda svoje imetje in ga kupi, saj ve, da ni verjetno, da bi v

življenju našel še kak drug biser tolikšne vrednosti.

Potem sv. Matej spregovori o drugačnem poslu: o ribolovu. To je razmeroma zanesljiv posel, kajti v vlečno mrežo se ujamejo ribe vseh vrst: dobre in slabe; slednje je treba zavreči.

Oče je razlagal prilike z obilno mero dobre volje. Ko pa je prišel do te točke, se je nekoliko zresnil in za svoje poslušalce napravil povzetek:

Gospod hvali vaše posle. Toda če vanje ne vlagate ljubezni, vsaj malo krščanske ljubezni, če ne pridodate svoje želje ugajati Bogu, potem izgubljate čas.^[30]

Z Evangelijem v roki je nato izpostavljajal težave v poslovnem svetu, nelojalno konkurenco ... Kaj je torej tisto, kar poslovneža ovira pri tem, da bi se zavezal živeti zares krščansko življenje? Ali ne gre kdaj

pa kdaj za strah in človeške ozire? Zdelo se je, da ima oče odgovor na vsako vprašanje. Poiskal je še en odlomek in omenil zgodbo o Zaheju, tistem bogatem možu nizke rasti. Ta je brez strahu pred osmešenjem splezal na drevo, da bi videl Jezusa ...

Oče je imel »dar jezikov«, znal je doseči, da so ga razumeli najrazličnejši ljudje. Bog mu je podelil ta posebni dar, tako prikladen za nekoga, ki mora oznanjati vsesplošno poklicanost k svetosti pri opravljanju kateregakoli poštenega dela.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] AGP, P04 1972, I, str. 170.

[2] Prim. Florencio Sánchez Bella,
Sum. 7483.

[3] Prim. César Ortiz-Echagüe Rubio,
Sum. 6860.

[4] RHF, D-15111, 22. 11. 1972.

[5] Pismo Florenciu Sánchezu Belli,
EF-721210-3.

[6] Prim. RHF, D-15111, 28. 12. 1972.

[7] AGP, P04 1972, I, str. 41.

[8] Prim. Govor, 7. 10. 1972, objavljen
v: *Josemaría Escrivá de Balaguer y la
Universidad*, Pamplona 1993.

[9] AGP, P04 1972, I, str. 47.

[10] *Prav tam*, str. 93.

[11] *Prav tam*, str. 118.

[12] *Prav tam*, str. 535.

[13] *Prav tam*, str. 225.

[14] Florencio Sánchez Bella pričuje:
»Pustil se je voditi, kamorkoli smo
hoteli. Ko smo sedli v avto, je molil,
in preden smo prispeli, me je
vprašal: **Komu bomo govorili?** In
začel je srečanje z vsem
navdušenjem« (*Sum.* 7483).

[15] O njegovih pogledih na vprašanje
ženske mode: prim. AGP, P04 1972, I,
str. 205.

[16] Pismo sestri Marii das Mercês de
Jesus OCD, priorici karmeličanskega
samostana v Coimbri, EF-721214-2.

[17] Prim. AGP, P01 1975, str. 53. Druga
dva svetnika, ki ju je ustanovitelj
imenoval »rojaka«, sta bila sv. Jožef
Calasanž in sv. Vincencij Ferrer.

[18] AGP, P04 1972, I, str. 315.

[19] *Prav tam*, str. 400.

[20] *Prav tam*, str. 268.

[21] *Prav tam*, str. 428.

[22] *Prav tam*, str. 451. Prim. Iz 65,23.

[23] AGP, P04 1972, I, str. 450.

[24] *Prav tam*, str. 837.

[25] *Prav tam*, str. 827.

[26] *Prav tam*, str. 837.

[27] *Prav tam*, str. 841.

[28] *Prav tam*, str. 604.

[29] *Prav tam*, str. 605.

[30] *Prav tam*, str. 606.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

po-iberskem-polotoku-1972/ (10. Mar.
2026)